

Arrest

nr. 119 932 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VALKIERS, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 november 2011 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 september 2013.

1.3. Op 25 september 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Zeranai (district Qarghayi, provincie Laghman). U bent een Pashtoen van etnische origine. U bent nooit naar school gegaan en analfabeet gebleven. U werkte als schapenhoeder.

Uw vader heeft verschillende vrouwen. Een van hen is overleden. Uw eigen moeder woont in Zeranai. U heeft een stiefmoeder die met de komst van de Amerikanen naar een u onbekende plaats in Pakistan verhuisd is. Zij woont er met haar twee zonen I. (...) en Q. (...) (uw stiefbroers). Haar zonen zijn Talibs die de Amerikanen en hun konvooien aanvallen.

Een vijftal dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kwamen uw twee stiefbroers naar uw huis. Zij namen u mee voor wat ze een uitstap noemden maar uiteindelijk brachten zij u naar de bergen. U ontmoette er een groep Talibanstrijders. Gedurende enkele uren werd er op u ingepreacht. Uw stiefbroers gaven u twee opdrachten mee. U kreeg een telefoon ter beschikking waarmee u informatie over de Amerikanen aan de Taliban moest doorspelen. Ten tweede werd u uitgekozen om op een nog te bepalen datum een zelfmoordaanslag tegen de Amerikanen te plegen. U stemde in omdat u anders vreesde te worden onthoofd. Vervolgens brachten uw stiefbroers u weer naar huis. Tegen de afspraken in vertelde u aan uw vader over wat u net had meegemaakt. Uw vader besliste daarop dat u Afghanistan diende te verlaten. Uw schoonbroer, een bemiddeld handelaar, bekostigde uw reis naar België. U was tien of elf maanden onderweg. Op 16/11/2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban u dreigen te doden. Voorts stelt zich nog een bijkomend probleem. U vernam dat uw schoonbroer door de Taliban vermoord werd. Zij verweten hem dat hij u het land hielp ontvluchten. De broers van uw schoonbroer zouden u om die reden viseren. Behalve deze problemen vreest u ook de algemene situatie in uw regio van herkomst, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerminst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw geografische kennis van de regio en het land waar u tot recent zou hebben gewoond, zeer ontoereikend is gebleken. Gevraagd naar omliggende districten van het district Qarghayi noemt u Darunta en Charbagh (CGVS, p.14). Dit zijn geen namen van districten. Namen van districten als Mehterlam, Surobi en Hesarak noemt u dan weer niet. U kent verder geen enkel district van de provincie Kabul, die nochtans aan uw district grenst (CGVS, p.14). Van Sherzad, een aan Qarghayi grenzend district, heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.14). Ook dit mag zeer erg verbazen. Sultan Pur, hoofdplaats van het aangrenzende district Surkh Rod, kent u ook niet (CGVS, p.15). Verder is het u niet bekend dat wie vanuit uw district naar Alingar wil reizen, onvermijdelijk door het district Mehterlam moet (CGVS, p.14). Gevraagd naar de naam van de rivier die langs uw beweerde woonplaats Zeranai stroomt, stelt u dat er twee rivieren zijn (u noemt de Alingar en de Alishang) maar u zegt niet te weten welke voorbij Zeranai komt (CGVS, p.15). Dit is zeer opmerkelijk.

Bovendien toont de info aan dat het de Kabulrivier is die daar stroomt. Het is niet aannemelijk dat een inwoner van Zeranai zich daaromtrent zou vergissen. Op de vraag waarmee u de plaats Lal Khanabad associeert, antwoordt u dat u zoiets niet weet (CGVS, p.6,7). De aanwezige bronnen geven nochtans aan dat Lal Khanabad algemeen als het districtscentrum van Qarghayi wordt beschouwd. Nog tijdens het gehoor blijkt dat u er hoegenaamd niet in slaagt een duidelijke beschrijving te geven van de route van Zeranai tot het districtscentrum. Zo blijken uw verklaringen over de brug of bruggen die u dan over moet bijzonder verwarrend en inconsistent, zoals ten overvloede blijkt uit het gehoorverslag (CGVS, p.6,15,16). Dergelijke gebrekkige geografische kennis is een eerste aanwijzing dat u niet van Qarghayi afkomstig bent.

Verder dient te worden vastgesteld dat uw politieke kennis evenmin kan overtuigen. Zo kent u behalve de groepering Hezb-i Islami geen enkele van de nochtans zeer talrijke politieke groeperingen in Afghanistan (CGVS, p.17). Evenmin kent u behalve de Taliban een andere opstandelingenbeweging die in uw beweerde regio actief zijn (CGVS, p.17). U stelt verder dat u in uw dorp hoorde dat Gulbuddin Hekmatyar de leider van Hezb-i Islami is maar u weet verder niets over de man. U kan niet eens zeggen tot welke etnie de man behoort (CGVS, p.17). Het zou u moeten bekend zijn dat Hekmatyar een Pashtoun is en dat de man door de Amerikanen als een opstandeling wordt aanzien. Wat men in uw dorp over Hekmatyar zou hebben gezegd, kan u zich overigens niet herinneren (CGVS, p.17). Eveneens opmerkelijk is dat u, die beweert de broer te zijn van twee Talibs, niet weet wie Haqqani is (CGVS, p.18). Haqqani is de leider van de gelijknamige terreurnetwerk dat in de grensregio opereert. Burhanuddin Rabbani, de man die ooit president van Afghanistan was en in een niet zo ver verleden door een Talib om het leven werd gebracht, is u geheel onbekend (CGVS, p.18). U verklaart voorts Massoud te kennen maar behalve dat de man van Panshir was, weet u niets over hem te vertellen. U lijkt ook niet te weten dat de man tegen de Taliban vocht (CGVS, p.18). Geconfronteerd met de naam Sayyaf, een belangrijk Pashtoens krijgsheer, kan u zich behalve de voornaam van deze persoon niets meer herinneren (CGVS, p.18). Een en ander wijst er op dat uw bijzonder beperkte kennis is ingestudeerd. Ook Abdullah Abdullah (of Dr Abdullah) en Bashar Dost, de twee belangrijkste uitdagers van Karzai bij de recentste presidentsverkiezingen, zijn u onbekend (CGVS, p.20). Ook als u de kans krijgt enkele bekende mensen uit uw regio te benoemen, blijkt u behalve een commandant uit een ver verleden geen enkel voorbeeld te kunnen geven (CGVS, p.18). Voorts blijkt u te weten wie de gouverneur van Laghman was maar uw povere kennis blijkt opnieuw ingestudeerd: plots twijfelt u of Azizi al gouverneur was toen u daar woonde of dat de man pas later, toen u al in België verbleef, die functie waarnam (CGVS, p.19).

Nog andere verklaringen tonen aan dat u niet in Afghanistan gewoond heeft. Zo blijkt u de Afghaanse kalender niet machtig te zijn. U weet bijvoorbeeld niet meer of u Afghanistan in 1388 of 1389 verliet, laat staan dat u kan zeggen in welke maand u zou zijn weggegaan (CGVS, p.7). Gevraagd naar de namen van de Afghaanse maanden, slaagt u er met veel moeite in de eerste vier maanden te benoemen, al beweert u dat u toen u nog in Afghanistan woonde wel alle maanden kende (CGVS, p.7). Dit is niet geloofwaardig en nogmaals een aanwijzing dat u enkele zaken heeft ingestudeerd, zij het op onvoldoende of slordige wijze. U kan niet eens verduidelijken op welke dag het Afghaanse nieuwjaar gevierd wordt (CGVS, p.21). Dit is uiteraard op de eerste dag van het jaar, of 1 hamal. Verder stelt u dat er in het district Qarghayi louter Pashtoenen wonen. Dit is niet correct: de informatie toont aan dat er ook belangrijke groepen Pashai (20%) en Tadzjieken (20%) wonen. Hoewel u voorts zelf niet naar school zou zijn gegaan, blijft het toch opvallend dat u niet kan verduidelijken waar de kinderen van uw dorp middelbare school kunnen lopen (CGVS, p.13). Informatie toont aan dat er in Surkakhan, op een drietal kilometer van Zeranai, een middelbare school is. De informatie geeft ook aan dat uw verklaringen over onderwijs voor meisjes in uw dorp niet geloofwaardig zijn. Eerst verklaart u dat jonge meisjes gaan. Vervolgens zegt u dat meisjes niet naar school gaan, behalve dan een of twee dochters van onderwijzend personeel (CGVS, p.13). De aanwezige bronnen dateert weliswaar van 2002 maar toont wel aan dat er in die tijd al 130 meisjes in deze lagere school ingeschreven waren. Voorts gevraagd naar radiostations die u in uw regio kan beluisteren, noemt u slechts twee zenders en argumenteert u dat u nauwelijks naar de radio luisterde (CGVS, p.20). Gevraagd naar uw gsm nummer, zegt u dat u dat niet meer kent en argumenteert u dat u uw gsm slechts vier dagen had (CGVS, p.20,21). Het is opmerkelijk dat u telkens een excuus zoekt om uw gebrekkige kennis te vergoeilijken. Als het Commissariaat-generaal u vraagt welke gsm-netwerken daar beschikbaar zijn, noemt u Afghan Besim en "Reebar" (CGVS, p.20), waarmee u wellicht Areeba bedoelt. Dergelijke verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Qarghayi verder.

Voorts dient te worden gewezen op uw merkwaardige houding als het over buurland Pakistan gaat. Zo beweert u niet te weten in welke stad of regio uw stiefmoeder stiefbroers zouden verblijven (CGVS, p.3). Dat ook uw vader niet zou weten waar zijn eerste vrouw woont, zoals u beweert (CGVS, p.11), is niet geloofwaardig. Als het Commissariaat-generaal verder vraagt of u andere familie of kennissen in Pakistan heeft, stelt u dat dit niet het geval is (CGVS, p.11). Dit is nagenoeg onmogelijk. De

aanwezige informatie toont aan dat in 1990 al meer dan de helft van de bevolking van het district naar Pakistan gevlucht was. Tienduizenden verlieten Qarghayi, waar 40% van de huizen door oorlogen vernield werden. Ook op de vraag of er in het verleden mensen uit uw dorp naar Pakistan verhuisd zijn, geeft u geen duidelijk antwoord (CGVS, p.11). Als er verder gevraagd wordt naar waar in Pakistan veel mensen uit Qarghayi verhuisd zijn of in welke regio's of steden van Pakistan veel Afghanen wonen, beweert u hiervan geen idee te hebben (CGVS, p.11,12). Dat u angstvallig doet alsof u van dit soort zaken niet op de hoogte bent, is zeer merkwaardig.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uw taskara vermag bovenstaande vaststellingen niet te weerleggen. Dergelijk document kan uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Overigens kan nog worden gewezen op uw eigenaardige verklaringen met betrekking tot dit document. Als het Commissariaat-generaal u vraagt waarom u, een herder, een taskara nodig had, stelt u dat een andere herder dergelijk document had, dat hij u uitlegde dat dit een taskara was ("Ik kende daarvoor geen taskara", CGVS, p.5) en dat u er dan ook een wilde (CGVS, p.5). Het is opmerkelijk dat men een volwassen Afghaan zou moeten uitleggen wat een taskara is. Als u verder gevraagd wordt waar u de foto liet maken, kan u daar geen antwoord op geven. U houdt vol niet te weten waar u die fotograaf zag (CGVS, p.5). Dit is zeer merkwaardig. Bovendien blijkt uit de informatie die bij het administratief dossier gevoegd werd dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk te verkrijgen zijn in steden in Afghanistan en in Peshawar (Pakistan).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel afgeleid, uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.1.1. Betreffende zijn afkomst, stelt verzoeker dat hij geen enkele reden heeft om over zijn recente afkomst te liegen, dat hij wel degelijk uit het dorp Zerenai komt en dat hij vanuit dat dorp naar België is gekomen, dat hij analfabeet is en niet naar school is geweest, dat hij een herder was die zich louter en alleen bezighield met het hoeden van schapen, dat hij niets anders deed en bijgevolg niet uit zijn dorp kwam, waarna hij verwijst naar enkele vragen en de door hem gegeven antwoorden uit het gehoorverslag. Verzoeker meent dat bij het nemen van de bestreden beslissing, de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel en dan ook zo goed als geen informatie gevraagd heeft over het dagelijkse leven in Afghanistan, dat de kennis die hij had over zijn dorp, zijn leven en dagelijkse bezigheden informatie is die men mag verwachten van een normaal persoon met hetzelfde profiel als verzoeker, zijnde een jonge, niet opgeleide man, die leefde op het land en niet kan lezen en schrijven.

Vervolgens citeert verzoeker artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en meent hij dat de verwerende partij absoluut geen rekening heeft gehouden met zijn profiel, meer nog dat zij zelfs geen poging heeft gedaan om een idee te krijgen naar zijn profiel, dat niet werd gevraagd hoe zijn dagelijks leven er uit zag of wat zijn beroep was of wat hij deed met zijn vrije tijd, hoe hij leefde, wat schapen hoeden juist inhield, enzovoort. Verzoeker meent dat er voorts voor de zogenaamde vaagheden, waarvan sprake in de bestreden beslissing, een verklaring is, met name zijn profiel, dat het dan ook onredelijk is om van hem een uitgebreide kennis van gedetailleerde sociale, geografische en politieke gegevens te verwachten, dat bovendien de verwerende partij de elementen die hij wel correct kon weergeven, gewoon lijkt te negeren. Hij meent dan ook dat zijn recente Afghaanse afkomst uit de provincie Laghman voldoende kan worden vastgesteld, dat zijn verklaringen hieromtrent niet als ongeloofwaardig kunnen worden beschouwd. Verzoeker verwijst naar arrest nr. 45 395 van 24 juni 2010 van de Raad, waarin wordt geoordeeld dat er door de verwerende partij wel degelijk eerst dient gevraagd te worden naar de onmiddellijke leefomgeving en naar gelang het profiel naar de ruimere leefomgeving, dat in hetzelfde arrest eveneens beslist werd dat de verwerende partij, bij het stellen van de vragen, rekening diende te houden met het profiel van de asielzoeker, dat het in die zin geheel onterecht is om te besluiten dat hij zijn identiteit, nationaliteit en recente afkomst uit Afghanistan, provincie Laghman, niet aannemelijk zou hebben gemaakt.

2.1.1.1. Betreffende zijn geografische kennis, merkt verzoeker op dat hij niet altijd even goed de vragen van de dossierbehandelaar heeft begrepen en benadrukt hij dat bij de vraag naar de andere districten die grenzen aan Qarghayi er door de tolk niet specifiek werd gesproken over districten, dat hij vandaar Darunta en Charbagh, als omliggende dorpen, heeft genoemd. Hij wijst er op dat hij verschillende malen heeft aangehaald dat hij bijna nooit naar andere plaatsen ging en zich enkel bezig hield met zijn werk, dat uit zijn antwoorden tijdens het gehoor ook altijd blijkt dat hij terugkoppelt naar zijn werk als schapenhoeder, waarna hij verwijst naar antwoorden uit het gehoor. Verzoeker herhaalt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel, dat de verwerende partij nogal kort door de bocht gaat wanneer zij stelt dat verzoeker niet zou weten dat Hesarak een district is of de weg niet zou kunnen beschrijven naar het districtcentrum, waarna hij verwijst naar zijn antwoorden tijdens het gehoor. Betreffende de weg naar het districtcentrum, merkt hij op dat zijn verklaring geenszins verwarrend te noemen is, dat hij duidelijk heeft gezegd dat er één hoofdbrug is, maar daarnaast ook andere kleine brugjes, dat het argument dat hij niet zou weten welke rivier langs zijn woonplaats stroomt niet kan worden aangenomen, daar hij op deze vraag wel geantwoord heeft, maar

dat het misschien de tolk is die hem verkeerd heeft begrepen, dat de rivier die van Kabul komt, eveneens langs het dorp Zerenai komt, waarna hij verwijst naar het gehoorverslag.

2.1.1.2. Aangaande zijn politieke kennis en kennis van terroristische groeperingen, stelt verzoeker dat hij inderdaad niets van politiek kent, dat hij in een dorp woonde waar er in het algemeen heel weinig interesse was voor dergelijke zaken, dat hij ook niet kan lezen of schrijven, dat hij weinig opvoeding genoten heeft, dat hij nooit uit zijn dorp kwam en zich enkel bezighield met zijn werk als herder en het hoeden van schapen, waarna hij verwijst naar zijn antwoorden in het gehoor. Hij meent dat hetzelfde argument kan aangehaald worden betreffende de opstandelingenbeweging, dat hij geen verdere informatie heeft over de terroristische groeperingen. Verzoeker meent dat de verwerende partij niet kan verwijzen naar het feit dat zijn broers twee talibs zijn en hij niet kan zeggen wie Haqqani is, dat zijn broers immers maar één keer rond de vijf maanden langskwamen, dat zij helemaal niets vertelden over hun 'werk' bij de taliban of over hun verblijf.

2.1.1.3. Met betrekking tot zijn kennis van de Afghaanse kalender, stelt verzoeker dat het feit dat hij zich slechts enkele maanden van de Afghaanse kalender kan herinneren, niet zo verwonderlijk is als de verwerende partij voorhoudt, dat hij immers niet naar school is geweest en niet kan lezen en schrijven, waarna hij verwijst naar zijn antwoorden dienaangaande tijdens het gehoor. Hij vervolgt dat hij tijdens zijn gehoor eerlijk heeft toegegeven dat hij zich de Afghaanse maanden niet meer kon herinneren, dat hij op het ogenblik reeds twee jaar hier was en reeds volledig ingeburgerd was in de Westerse cultuur, dat hij bovendien tien maanden onderweg was en dat hij door alle stress de Afghaanse kalender is vergeten, waarna hij opnieuw verwijst naar zijn antwoorden dienaangaande tijdens het gehoor. Hij meent dat, rekening houdende met alle omstandigheden, hem geenszins kan verweten worden dat hij op een onvoldoende of slordige wijze de Afghaanse kalender zou hebben ingestudeerd.

2.1.1.4. Betreffende het beluisteren van radio en GSM netwerken, stelt verzoeker dat het oordeel van de commissaris-generaal dat hij telkens een excuus zoekt om zijn zogenaamde gebrekkige kennis te vergoelijken, niet correct is, dat hij geen excuses zoekt maar enkel wenst aan te tonen dat hij slechts een simpele jongen was, die enkel en alleen leefde voor zijn schapen en zijn blokfluit, dat hij nauwelijks radio beluisterde en tijdens zijn gehoor de twee zenders heeft opgenoemd die hij af en toe eens opzette, waarna hij verwijst naar zijn desbetreffend antwoord in het gehoorverslag. Ook betreffende het gebruik van de GSM maakt verzoeker dezelfde opmerking, hij had slechts vier dagen een kaart, waardoor het logisch is dat hij zijn nummer noch GSM-netwerken, operationeel in Afghanistan, kan herinneren, waarna hij verwijst naar zijn antwoorden dienaangaande tijdens het gehoor.

2.1.1.5. Verzoeker meent verder dat het volledig onterecht is dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn, zodat zijn taskara zijn asielaanvraag niet kan staven. Hij volhardt op dit punt in zijn verklaringen en stelt dat hij met het dorpsbestuur is mee geweest om zijn taskara te bekomen, dat het inderdaad zo is dat hij aan zijn vriend uitleg heeft gevraagd maar dat dit feit evenwel niet betekent dat de taskara 'vals' zou zijn, maar bewijst nogmaals dat hij geen scholing heeft genoten, waarna hij verwijst naar zijn uiteenzetting dienaangaande tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Bovendien, stelt verzoeker, dient aangehaald te worden dat de informatie die de verwerende partij aanhaalt, als zouden identiteitsdocumenten makkelijk frauduleus kunnen worden bekomen, algemene objectieve informatie is, dat deze informatie niet toegepast kan worden op de individuele situatie van verzoeker.

2.1.2. Vervolgens geeft verzoeker nog een uiteenzetting betreffende zijn vluchtrelaas en stelt hierbij dat in de bestreden beslissing niet eens wordt ingegaan op zijn vluchtrelaas.

2.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: kwalificatierichtlijn) en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Verzoeker stelt dat artikel 49/3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren, dat de term 'asielaanvraag' beide aspecten dekt, dat het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus wel voorrang behoudt. Na citering van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat hij afkomstig is uit Zerenai (district Qarghayi, provincie Laghman) en dat aan personen afkomstig uit de provincie Laghman (district Qarghayi) op heden de subsidiaire bescherming wordt toegekend. Hij wijst er op dat de verwerende partij betwist dat hij

afkomstig is uit de provincie Laghman, dat dit echter niet correct is, dat zijn afkomst meer dan genoegzaam bewezen is, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij voorhoudt, dat hierover geen twijfel kan bestaan.

Vervolgens gaat verzoeker in op de actuele veiligheidssituatie (inclusief het duiden op doelgroepen) in het district Qarghayi, in de provincie Laghman en meer in het algemeen in Afghanistan, waarbij hij eveneens verwijst naar publicaties van het UNHCR, UNAMA, het European Country of Origin Information Network en ANSO en naar artikels uit 'Los Angeles Times', 'BBC News', 'Voice of America', 'Wall street journal', 'PressTv', 'De Standaard' en 'Knack'.

Verzoeker stelt dat de autoriteiten de risico's moeten nagaan indien, ten gevolge van een negatieve beslissing de 'verzoekster' wordt teruggestuurd naar het land van herkomst, waarna hij verwijst naar het arrest C-277/1 van het Hof van Justitie van 22 november 2012, paragraaf 66.

Concluderend stelt verzoeker dat de verwerende partij blind is voor de werkelijkheid en dat, gelet op bovenstaande, hem de subsidiaire bescherming moet toegekend worden.

2.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift in hoofddorde de bestreden beslissing te vernietigen en te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en te hervormen en hem subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.4. Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker:

- Stuk 3: "Afghanistan: Mid-Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2013", UNAMA, 30 juli 2013, p. 1
- Stuk 4: UNHCR, "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013
- Stuk 5: "General Security Situation in Afghanistan and Evens in Kabul", European Country of Origin Information Network, 3 oktober 2013
- Stuk 6: Rapport ANSO
- Stuk 7: Los Angeles Times, "Afghan civilian deaths rise sharply; more caught in crossfire or targeted for perceived support for the government, analysts say", 1 augustus 2013
- Stuk 8 : BBC News, "suicide bomber hits Afghan defence ministry in Kabul", 9 maart 2013
- Stuk 9: BBC, "Kabul blast: suicide bomber targets foreign convoy", 16 mei 2013
- Stuk 10: Voice of America, "Four killed in Taliban Attack in Kabul", 24 mei 2013
- Stuk 11: Wall street journal, "Taliban attacks kills seven in Kabul", 2 juli 2013
- Stuk 12: : Press Tv, "Afghan security forces foil major attack on Kabul", 4 augustus 2013
- Stuk 13: De Standaard, "Taliban vallen luchthaven Kaboel aan", 10 juni 2013
- Stuk 14: De Standaard, "Minstens tien slachtoffers bij zelfmoordaanslag in Kaboel", 11 juni 2013
- Stuk 15: 'Het asielbeleid van Maggie De Block is hard, onmenselijk en onrechtvaardig', 17 oktober 2013
- Stuk 16: Arrest C-277/11 van het Hof van Justitie van 22 november 2012

2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante

bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.7. Gebaseerd op de verklaringen van verzoeker, zoals die terug te vinden zijn in het gehoorverslag van 18 september 2013, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht stelde dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit de door hem voorgehouden regio en dat bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten die hij in zijn regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt.

2.8.1. Waar verzoeker stelt dat hij geen enkele reden heeft om over zijn recente afkomst te liegen, dat hij wel degelijk uit het dorp Zerenai komt en dat hij vanuit dat dorp naar België is gekomen, dat hij analfabeet is en niet naar school is geweest, dat hij een herder was die zich louter en alleen bezighield met het hoeden van schapen, dat hij niets anders deed en bijgevolg niet uit zijn dorp kwam, beperkt hij zich tot het louter herhalen van zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Bovendien wijst de Raad er op dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat hij nooit uit zijn dorp kwam daar in het gehoorverslag duidelijk te lezen staat dat verzoeker naar de provincie ging om een foto te laten maken voor de taskara en dat hij in het district een taskara is gaan vragen en dat de plaats waar hij een taskara vroeg Qarghayi was (gehoorverslag CGVS, p. 5).

2.8.2. Verder wijst de Raad er op dat zelfs van een analfabeet zonder scholing, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire vragen in verband met de geografie en de politieke situatie van zijn beweerde regio van afkomst. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing slaagde verzoeker er niet in om op elementaire vragen over zijn beweerde verblijfplaats te antwoorden. De verwijzing naar zijn profiel, het analfabeet zijn en het gebrek aan scholing, om de vastgestelde vaagheden te verklaren, is aldus niet dienstig om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

2.8.3. In zoverre verzoeker meent dat de commissaris-generaal hem zo goed als geen informatie gevraagd heeft over het dagelijkse leven in Afghanistan kan hij niet gevolgd worden. Immers betreffen vragen over de afgelegde weg naar het districtcentrum, vragen over de rivier die langs het dorp Zerenai stroomt, vragen over de taliban, vragen over bekende mensen uit verzoekers beweerde regio van herkomst, vragen over de Afgaanse kalender, vragen over de etnieën die in verzoekers district aanwezig zijn, vragen over scholen in de omgeving en vragen over radio en gsm, wel degelijk vragen die aansluiten bij het dagelijks leven van verzoeker die, volgens zijn verklaringen, in het dorp Zerenai woonde, zeker eenmaal naar het districtcentrum is geweest om zijn taskara af te halen en twee stiefbroers heeft die werkzaam zijn voor de taliban.

2.8.4. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel, blijkt dit aldus geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing, die voornamelijk gebaseerd zijn op de gebrekkige kennis van verzoeker betreffende elementen waarvan verwacht kan worden dat verzoeker over deze elementen, zelfs als een jonge, niet opgeleide man, die leefde op het land en niet kan lezen en schrijven, toch kennis had. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat van hem een uitgebreide kennis van gedetailleerde sociale, geografische en politieke gegevens verwacht werd. In zoverre verzoeker meent dat de verwerende partij zelfs geen poging heeft gedaan om een idee te krijgen van zijn profiel, dat niet werd gevraagd hoe zijn dagelijks leven er uit zag of wat zijn

beroep was of wat hij deed met zijn vrije tijd, hoe hij leefde en wat schapen hoeden juist inhield, stelt de Raad vast dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij aan het profiel van verzoeker twijfelde, zodat voornoemde kritiek niet dienstig is ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing.

2.8.5. Gelet op voorgaande, maakt verzoeker op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt niet aangetoond. Zoals reeds aangegeven, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met verzoekers profiel, nu uit de bestreden beslissing en het gehoorverslag wel degelijk blijkt dat gepeild werd naar verzoekers kennis omtrent zijn onmiddellijke leefwereld en vragen gesteld werden die aansluiten bij het dagelijkse leven van verzoeker, zoals door hem naar voren gebracht tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad stelt vast dat in overeenstemming met het arrest nr. 45 395 van 24 juni 2010 van de Raad, rekening werd gehouden met het profiel van verzoeker en dat hem vragen werden gesteld omtrent zijn onmiddellijke leefomgeving.

2.9. Waar verzoeker nog aangeeft dat de verwerende partij de elementen die hij wel correct kon weergeven, lijkt te negeren, wijst de Raad er op dat het feit dat verzoeker bepaalde zaken wel weet niets wijzigt aan de vaststellingen van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat verzoekers kennis niet toereikend is om zijn afkomst uit het dorp Zerenai, in het district Qarghayi in de provincie Laghman aannemelijk te maken. De in de bestreden beslissing opgesomde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet met valabele argumenten weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

2.10. Waar verzoeker stelt dat hij niet altijd even goed de vragen van de dossierbehandelaar heeft begrepen en benadrukt dat bij de vraag naar de andere districten die grenzen aan Qarghayi er door de tolk niet specifiek werd gesproken over districten, dat hij vandaar Darunta en Charbagh, als omliggende dorpen, heeft genoemd, wijst de Raad er op dat uit het gehoorverslag geenszins blijkt dat er problemen waren bij de vertalingen door de tolk. Verzoeker verklaarde de tolk goed te begrijpen (gehoorverslag CGVS, p. 2) en had bij het afsluiten van het gehoor niets toe te voegen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Verder stelt de Raad vast dat aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal aan de betrokkene werd verduidelijkt dat eventuele problemen direct gemeld moeten worden (gehoorverslag CGVS, p. 2). Gezien voorgaande vaststellingen, is verzoekers *a posteriori* verklaring als zou hij problemen gehad hebben met de tolk en als zou de tolk niet specifiek gesproken hebben over districten niet ernstig. Bovendien wijst de Raad er op dat uit het gehoorverslag blijkt dat gevraagd werd naar de 'districten' die grenzen aan Qarghayi en naar 'districten' van Nangarhar die grenzen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Op beide vragen antwoordt verzoeker met Darunta en Charbagh, wat, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, dorpen zijn, wat door verzoeker ook niet wordt betwist ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift. Verzoekers argumentatie is aldus niet dienstig ter weerlegging van de pertinente motieven van de bestreden beslissing dienaangaande.

2.11. In zoverre verzoeker er op wijst dat hij verschillende malen heeft aangehaald dat hij bijna nooit naar andere plaatsen ging en zich enkel bezig hield met zijn werk, dat uit zijn antwoorden tijdens het gehoor ook altijd blijkt dat hij terugkoppelt naar zijn werk als schapenhoeder, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn verklaringen op het gehoor bij de commissaris-generaal. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.12. Waar verzoeker herhaalt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel wijst de Raad naar wat dienaangaande reeds gesteld werd in punt 2.8. In zoverre verzoeker meent dat de verwerende partij nogal kort door de bocht gaat wanneer zij stelt dat hij niet zou weten dat Hesarak een district is, wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat verzoeker verweten wordt dat hij niet weet dat Hesarak een district is, doch wel dat verzoeker, gevraagd naar omliggende districten; dorpen opsomt en districten zoals onder andere Hesarak niet noemt. Voorgaande kritiek mist aldus feitelijke grondslag.

2.13. Waar verzoeker eveneens meent dat de verwerende partij kort door de bocht gaat als zij oordeelt dat hij de weg naar het districtcentrum niet kan beschrijven en dat zijn verklaringen geenszins

verwarrend te noemen zijn daar hij duidelijk heeft gezegd dat er één hoofbrug is, maar daarnaast ook kleine brugjes, kan hij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker vooreerst stelt dat men om naar het districtcentrum te gaan, over een kleine brug moet en dat het districtcentrum dan op de rechterkant is en dat men voorbij Mendrawar moet (gehoorverslag CGVS, p. 6), vervolgens verklaart verzoeker dat de kleine oude brug waarover hij reeds sprak een kabelbrug is die verder gelegen is in Miakhamkas, en dat deze ver ligt en hij die richting zelfs niet uitgaat en vervolgens dat na de 'brug' (die men over moest om naar het districtcentrum te gaan) het district aan de linkerkant ligt, dat er daarnaast ook een brug in Darunta is, richting Charbargh (gehoorverslag CGVS, p. 12) en uiteindelijk verklaart verzoeker dat hij geen twee bruggen over moet om naar het districtcentrum te gaan, dat je als je van Menrawar vertrekt, er eerst de brug is, dan het district en dan Charbargh, dat dit een kleine brug is, dat er één grote brug is en veel kleine brugjes. Op de vraag of de grote brug in Surkakhani en de kleine brug in Mendrawur ligt, antwoordt verzoeker dat er vier bruggen zijn, om vervolgens opnieuw te stellen dat er één brug is voor het district en dat deze dichtbij Qargayi ligt, wat het districtcentrum is. Op de vraag of er in Surkakhani een brug is of slechts een kleine brug, antwoordt verzoeker dat daar geen kleine brug is maar een grote hoofbrug is. Vervolgens stelt verzoeker nog dat je niet via Surkakhani naar het districtcentrum gaat maar via Worsak naar het district en als je via Mendrawur gaat, je over een brug gaat (gehoorverslag CGVS, p. 15-17). Hoewel het mogelijk is dat er verwarring ontstond door het al dan niet vernoemen van grote alsook kleine bruggen en door de te volgen weg naar Mendrawur vanuit Zerenai, stelt de Raad vast dat voorgaande uiteenzetting van verzoeker geenszins kan beschouwd worden als een duidelijke uiteenzetting, zodat de commissaris-generaal terecht kon stellen *"Nog tijdens het gehoor blijkt dat u er hoegenaamd niet in slaagt een duidelijke beschrijving te geven van de route van Zerenai tot het districtcentrum."*, te meer daar verzoeker ook over het enige constante en duidelijke element in zijn uiteenzetting over de route naar het districtcentrum, zijnde het voorbijgaan van Mendrawur en een brug als je naar het districtcentrum gaat, geen coherente verklaringen aflegt. Immers blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker stelt dat na de brug die men over moest om naar het districtcentrum te gaan, het district aan de linkerkant ligt (gehoorverslag CGVS, p. 12) terwijl hij eerder stelde dat men om naar het districtcentrum te gaan eerst een kleine brug over moesten en dat het districtcentrum dan op de rechterkant is (gehoorverslag CGVS, p. 6).

2.14. Waar verzoeker stelt dat het argument dat hij niet zou weten welke rivier langs zijn woonplaats stroomt niet kan worden aangenomen, daar hij op deze vraag wel geantwoord heeft, maar dat het misschien de tolk is die hem verkeerd heeft begrepen, dat de rivier die van Kabul komt, eveneens langs het dorp Zerenai komt, wijst de Raad, betreffende de problemen met de tolk, vooreerst naar wat gesteld werd dienaangaande in punt 2.10. Verder merkt de Raad op dat verzoeker met zijn argumentatie en verwijzing naar andere verklaringen in verband met de rivier die langs zijn dorp stroomt het motief van de commissaris-generaal, dat steun vindt in het administratief dossier en dat luidt *"Gevraagd naar de naam van de rivier die langs uw beweerde woonplaats Zerenai stroomt, stelt u dat er twee rivieren zijn (u noemt de Alingar en de Alishang) maar u zegt niet te weten welke voorbij Zerenai komt (CGVS, p. 15). Dit is zeer opmerkelijk. Bovendien toont de info aan dat het de Kabulrivier is die daar stroomt. Het is niet aannemelijk dat een inwoner van Zerenai zich daaromtrent zou vergissen."* niet weerlegt. Immers, het feit dat verzoeker er op wees dat het water van Kabul komt, doet geen afbreuk aan het pertinente motief dat verzoeker zegt niet te weten welke rivier voorbij zijn dorp komt.

2.15. In zoverre verzoeker, aangaande zijn politieke kennis van terroristische groeperingen, stelt dat hij niets van politiek kent, dat hij in een dorp woonde waar er in het algemeen heel weinig interesse was voor dergelijke zaken, dat hij ook niet kan lezen of schrijven, dat hij weinig opvoeding genoten heeft, dat hij nooit uit zijn dorp kwam en zich enkel bezighield met zijn werk als herder en het hoeden van schapen en meent dat hetzelfde argument kan aangehaald worden over de terroristische groeperingen, wijst de Raad vooreerst op wat reeds gesteld werd in punt 2.8. Verder kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat hij nooit uit zijn dorp kwam daar in het gehoorverslag duidelijk te lezen staat dat verzoeker naar de provincie ging om een foto te laten maken voor de taskara en dat hij in het district een taskara is gaan vragen en dat de plaats waar hij een taskara vroeg Qarghayi was (gehoorverslag CGVS, p. 5). Waar verzoeker nog stelt dat de verwerende partij niet kan verwijzen naar het feit dat zijn broer twee talibs zijn en hij niet kan zeggen wie Haqqani is, dat zijn broers immers maar één keer rond de vijf maanden langskwamen, dat zij helemaal niets vertelden over hun 'werk' bij de taliban of over hun verblijf, kan hij niet overtuigen. Immers blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker aangaf dat zijn broers die werkzaam waren bij de taliban, in Torkham en in Kunar werkzaam waren, dat ze de intentie hadden om tegen de Amerikanen te vechten, dat ze containers aanvielen en vechten (gehoorverslag CGVS, p. 4) en dat ze 's nachts de Amerikaanse konvooien viseren (gehoorverslag CGVS, p. 11), zodat verzoeker niet kan voorhouden dat zijn stiefbroers helemaal niets vertelden over hun werk bij de taliban of over hun verblijf. Bovendien blijkt uit het geheel van de motieven met betrekking tot de politieke kennis van verzoeker dat

deze gebrekkig is. Deze (overige) motieven, die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker ook geenszins *in concreto* weerlegd.

2.16. In zoverre verzoeker, met betrekking tot zijn kennis van de Afghaanse kalender er op wijst dat dat het feit dat hij zich slechts enkele maanden van de Afghaanse kalender kan herinneren, niet zo verwonderlijk is als de verwerende partij voorhoudt, dat hij immers niet naar school is geweest en niet kan lezen en schrijven, dat hij tijdens zijn gehoor eerlijk heeft toegegeven dat hij zich de Afghaanse maanden niet meer kon herinneren, dat hij op het ogenblik reeds twee jaar hier was en reeds volledig ingeburgerd was in de Westerse cultuur, dat hij bovendien tien maanden onderweg was en dat hij door alle stress de Afghaanse kalender is vergeten en dat, rekening houdende met alle omstandigheden, hem geenszins kan verweten worden dat hij op een onvoldoende of slordige wijze de Afghaanse kalender zou hebben ingestudeerd, vermag hij niet de pertinente vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad wijst er op dat verzoeker verklaarde van zijn geboorte tot zijn vertrek uit Afghanistan in Zeranai, in het district Qarghayi te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 2) en dat hij tien of elf maanden voor zijn asielaanvraag uit Afghanistan vertrok, zijnde begin 2011 (verklaring DVZ, vraag 35) en dat hij geboren is in 1988 (vragenlijst CGVS, p. 1, vraag 2.4). De Raad stelt vast dat verzoeker aldus beweert meer dan 20 jaar in Afghanistan te hebben gewoond, zodat, zelfs indien verzoeker reeds enkele jaren Afghanistan heeft verlaten, enige kennis van de Afghaanse kalender kan verwacht worden. Waar verzoeker aanhaalt dat hij door stress de Afghaanse kalender is vergeten, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn verklaringen op het gehoor bij de commissaris-generaal. Het louter herhalen van de verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.17. Betreffende het beluisteren van radio en GSM netwerken, stelt verzoeker dat het oordeel van de commissaris-generaal dat hij telkens een excuus zoekt om zijn zogenaamde gebrekkige kennis te vergoelijken, niet correct is, dat hij geen excuses zoekt maar enkel wenst aan te tonen dat hij slechts een simpele jongen was, die enkel en alleen leefde voor zijn schapen en zijn blokfluit, dat hij nauwelijks radio beluisterde en tijdens zijn gehoor de twee zenders heeft opgenoemd die hij af en toe eens opzette, dat hij slechts vier dagen een GSM kaart had, waardoor het logisch is dat hij zijn nummer noch GSM-netwerken, operationeel in Afghanistan, kan herinneren. Verzoeker is het duidelijk niet eens met gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal doch weerlegt hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing *"Voorts gevraagd naar radiostations die u in uw regio kan beluisteren, noemt u slechts twee zenders en argumenteert u dat u nauwelijks naar de radio luisterde (CGVS, p. 20). Gevraagd naar uw gsm nummer, zegt u dat u dat niet meer kent en argumenteert u dat u uw gsm slechts vier dagen had (CGVS, p.20,21). Het is opmerkelijk dat u telkens een excuus zoekt om uw gebrekkige kennis te vergoelijken. Als het Commissariaat-generaal u vraagt welke gsm-netwerken daar beschikbaar zijn, noemt u Afghan Besim en "Reebara" (CGVS, p.20), waarmee u wellicht Areeba bedoelt. Dergelijke verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Qarghayi verder."* niet. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich opnieuw beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen op het gehoor bij de commissaris-generaal, doch dat het louter herhalen van verklaringen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.18. Waar verzoeker aangaande zijn taskara stelt dat het onterecht is dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn zodat zijn taskara zijn asielrelaas niet kan staven, blijkt uit bovenstaande uiteenzetting dat de commissaris-generaal terecht kon vaststellen dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst niet geloofwaardig zijn zodat zijn taskara niet vermag de gedane vaststellingen te weerleggen daar een dergelijk document een asielrelaas slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen. Waar verzoeker aanhaalt te volharden in zijn verklaringen en stelt dat hij met het dorpshoofd is mee geweest om zijn taskara te bekomen, beperkt hij zich opnieuw tot het herhalen van zijn verklaringen op het gehoor bij de commissaris-generaal, doch weerlegt hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die overigens geenszins verwijzen naar het feit dat het dorpshoofd verzoeker vergezelde, niet. In zoverre verzoeker stelt dat het feit dat hij zijn vriend uitleg heeft gevraagd niet betekent dat zijn taskara 'vals' zou zijn, maar bewijst dat hij geen scholing heeft genoten, wijst de Raad er op dat verzoeker hiermee het motief dat het opmerkelijk is dat men een volwassen Afghaan zou moeten uitleggen wat een taskara is, niet weerlegt. Het feit dat men ongeschoold is, doet immers aan voorgaand motief geen afbreuk.

2.19. Waar verzoeker stelt dat de informatie die de verwerende partij aanhaalt, als zouden identiteitsdocumenten makkelijk frauduleus kunnen worden bekomen, algemene objectieve informatie is, dat deze informatie niet toegepast kan worden op de individuele situatie van verzoeker, merkt de Raad op dat voorgaande kritiek gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, zodat

de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van het voornoemde motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing, betreffende de taskara, niet kan aantasten.

2.20. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande, weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet.

2.21. De overige motieven van de bestreden beslissing, betreffende zijn gebrekkige kennis over de etnieën die in verzoekers district wonen, over de scholen in zijn beweerd regio van herkomst, over het het Afgaans nieuwjaar en over verzoekers merkwaardige houding als het over buurland Pakistan gaat, die allen steun vinden in het administratief dossier worden door verzoeker ongemoeid gelaten en blijven derhalve onverminderd overeind.

2.22. Op basis van de motieven van de bestreden beslissing, die verzoeker geenszins met valabele argumenten betwist, zoals blijkt uit wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht motiveerde dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij werkelijk afkomstig is uit de door hem voorgehouden regio en bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio. De verwerende partij diende dan ook niet verder in te gaan op het vluchtrelaas van verzoeker.

2.23. De Raad merkt verder op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en naar de veiligheidssituatie in het district Qarghayi de provincie Laghman in het bijzonder, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst.

Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004).

Een kandidaat-vluchteling heeft immers de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht

worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

Immers, door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412 (c)).

2.24. Verzoekers argumentatie en verwijzing naar informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de veiligheidssituatie in het district Qarghayi in de provincie Laghman in het bijzonder, zijn dan ook niet dienstig.

2.25. Betreffende verzoekers verwijzing naar de UNHCR richtlijnen, waarin uitgewerkt wordt dat voor bepaalde doelgroepen met de meest omzichtigheid dient te worden omgegaan, dat dit onder andere de jongens en mannen zijn die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij 'vechtmateriaal' zijn, en dit uiteraard bij hem het geval is, benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Immers heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk voor zijn vertrek naar België in het district Qarghayi, provincie Laghman heeft verbleven. Het argument van verzoeker dat hij behoort tot een groep van personen die een specifiek risico lopen op vervolging, doet op zich geen afbreuk aan de stelling dat verzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie en zijn regio van herkomst en aldus de commissaris-generaal en de Raad verhindert zich een correct beeld te vormen over verzoekers werkelijke nood aan bescherming. Een loutere verwijzing naar de richtlijnen van het UNHCR doet geen afbreuk aan voorgaande.

2.26. In zoverre verzoeker stelt dat de autoriteiten de risico's moeten nagaan indien, ten gevolge van een negatieve beslissing, de 'verzoekster' teruggestuurd wordt naar het land van herkomst en verwijst naar en citeert uit paragraaf 66 van het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 in de zaak MM tegen Ierland (C-277/11), dient te worden herhaald dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het is weliswaar de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Echter, het is aan de asielzoeker om, gelet op de medewerkingsplicht, alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen. Het kan de verwerende partij en de Raad, gelet op het gebrek aan ernstige aanwijzingen over het hebben van een bescherming of van de nationaliteit van een land of meerdere landen, dan ook niet ten kwade worden geduid geen verder onderzoek te verrichten naar een mogelijke bescherming

2.27. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.28. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De opgeworpen schendingen kunnen derhalve niet weerhouden worden.

2.29. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.30. Waar verzoeker *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER